

1919. Z toho dovozuje zúčastněná strana, že podle úmyslu zákonodárce »práva, pokud jde o úraz« zahrnují v sobě i právo vypočísti a vybíratí příspěvky a že stejným způsobem jest pak vyložiti stejně znějící pojem »práva co do úrazů« v posledním odstavci § 7, který se týká období od 1. ledna 1915 do 31. prosince 1918.

Leč jestliže jest pravda, jak bylo shora vyvozeno, že z vůle zákona č. 207/1919 převádějí se na úrazové pojišťovny dělnické toliko práva a povinnosti pojící se k úrazům, které se staly do 1. července 1919, a nikoliv práva všechna z pojistného poměru vůbec plynoucí, pak nelze úvodnímu slovu »zejména« v § 7 odst. 2 vl. nař. č. 356/1919 přikládati význam, jaký mu dává zúčastněná strana, nýbrž přísluší je vykládati ve smyslu jiném, t. j. že k právům podle odst. 1 převáděným přistupuje ještě právo jiné, právo vybíratí příspěvky se zřetelem k nastavší příslušnosti úrazových pojišťoven dělnických k provádění pojištění proti následkům úrazů podle čl. XIX odst. 1 cit. zák. č. 207/1919. Když pak ve vl. nař. č. 19 z r. 1920 o tomto právu již řeči není, nelze sporný nárok dovoditi ani z dovolaných prov. nařízení.

Dovolával-li se zástupce zúčastněné strany při veř. líčení konečně vl. nař. z 4. června 1919 č. 313 Sb. o působnosti finančních prokuratur a speciálně ustanovení §§ 1 a 6, stačí na vyvrácení námitky, že nárok na vymáhání sporných příspěvků plyne již z tohoto nařízení, poukázati k tomu, že dle § 50 úraz. zák. je fin. prokuratura ze zastupování úraz. pojišťoven děln. vyloučena a že § 6 cit. nař. sám má jen na mysli vymáhání daní a ostatních veř. dávek pro čsl. stát; v daném případě však o takové dávky nejde.

Z těchto úvah dospěl nss k úsudku, že nař. rozhodnutí založena jsou na nesprávném výkladu zákona.

Č. 6092.

Dávka z přírůstku hodnoty. — Řízení před nss-m (Slovensko): Odmítl-li okresní úřad jako předčasné odvolání, podané z výzvy učiněné obcí, aby strana podala přiznání k dávce, není do rozhodnutí okr. úřadu stížnost na nss přípustná.

(Nález ze dne 23. listopadu 1926 č. 24.161.)

Věc: Firma »Domovný lesný priemysel, úč. spol.« v T. proti okresnímu úřadu v Trenčíně o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se odmítá jako nepřípustná.

Důvody: Ob. představenstvo v M. vyzvalo st-lku podle § 16 pravidel o ob. dávce z přírůstku hodnoty, aby během 14 dnů oznámila jednání, které jest základem převodu a aby do 14 dnů podala přiznání k dávce z přírůstku hodnoty a to stran nemovitostí v M., odprodaných Ondřeji a Josefu K., Janu B. a spol. a Josefu B. Na vyzvání to vyjádřila se st-lka dne 30. dubna 1924, že dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti může býti vyměřena jen z převodů nastalých od 23. května 1922 a když kupní smlouva uzavřena byla 19. května 1922, resp. 21. května 1922, že ob. zastupitelstvo nemá právního podkladu dávku tu vyměřiti. Ob. rada

usnesením z 15. května 1925 vyzvala však st-lku, aby potřebné doklady opatřila, jinak že se dávka vyměří z moci úřadu.

St-lka proti tomuto usnesení podala odvolání, které žal. úřad nař. rozhodnutím odmítl, poněvadž záležitost s vydáním plat. rozkazu ještě není dokončena dle § 37 zák. č. 329/21 a příslušných pravidel.

Rozhoduje o stížnosti do tohoto rozhodnutí podané musil se nss především z povinností úřední zabývatí otázkou, zda nař. rozhodnutí jest konečným ve smyslu § 5 zák. o ss.

V nálezu Boh. 3949 adm. byl již vysloven právní názor, že podle pravidel o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí (dodatek III. k nař. č. 143/22), rozhoduje o této dávce na Slov. ve velkých a malých obcích počínaje dnem 1. lednem 1923 v poslední správní stolici župní úřad jako vyšší úřad dohlédací.

V daném případě ovšem nejednalo se ještě o plat. rozkaz, kterým by byla vybírána dávka, nýbrž zatím jen o otázku, zdali byla st-lka právem po rozumu § 16 pravidel k podání přiznání vyzvána, když namítala, že převody nemovitostí, o které tu jde, dávce vůbec nepodléhají. Nebyl tedy výměr obecní rady ze dne 15. května 1925 plat. rozkazem o dávce, nýbrž pouhým předběžným vyřízením a mezitímním rozhodnutím otázky st-lkou nadhozené o její povinnosti k podání přiznání. Rozhodnutí žal. úřadu pak zamítlo odvolání jako předčasné. Šlo tudíž o rozhodnutí, resp. příkaz vydaný před vyměřením dávky (§ 19, odst. 4 pravidel), proti němuž není zvláštní opravný prostředek přípustný.

Chtěla-li st-lka tento výrok o předčasnosti, resp. o nepřípustnosti jako odvolání dále stížností napadnouti, bývala by tak musila učiniti pořadem stolic v § 19 pravidel předepsaným. Stížnost její k nss podaná jest však nepřípustnou, protože nař. rozhodnutí není konečným rozhodnutím správního úřadu ve smyslu § 5 zák. o ss.

Č. 6093.

Církevní věci: * Zachování příjmů církevního benefícia nutno považovati za »pilnou potřebu duchov. správy« podle § 56 zák. ze 7. května 1874 č. 50 ř. z. potud, pokud by odpadnutím určitých dávek zmenšena byla zákonitá kongrua katolického duchovního správce.

(Nález ze dne 24. listopadu 1926 č. 15.506/25).

V ě c: Městská obec R. proti ministerstvu školství a národní osvěty o prozatímní zajištění dávek pro držitele děkanského benefícia v R.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím nařídilo žal. min., potvrdivši výroky nižších stolic správních, provisorium podle § 56 zák. ze 7. května 1874 č. 50 ř. z. ve příčině fasovních dávek, poskytovaných beneficiátu r-ckého benefícia Josefu S. až do ledna 1922 obcí R. a uložilo starostovi města R., aby vydány byly dávky ty jmenovanému děkanovi pro rok 1922 jako v letech minulých, a to v takovém rozsahu a způsobu, jaký odpovídá posavadnímu klidnému odvádění těchto dávek do roku 1922. Opatření toto odůvodněno shodně s výroky nižších stolic správních tím, že dávky